

[Justitsministeren]

Må jeg gøre opmærksom på, at hvis man havde ønsket en drøftelse, så havde dog intet været lettere end at indkalde mig til et samråd i Retsudvalget. Det turde være velkendt for fru Lissa Mathiasen, den mulighed har Folketingets Retsudvalg dog immervæk benyttet sig af igennem det sidste halve år 40-50 gange. Så mon ikke man i de syv måneder kunne have fundet en anledning til at indkalde til samråd i denne sag.

Det politiske ansvar for lovforslag er naturligvis altid ministerens. Det er Folketinget, der vedtager lovene eller forkaster lovene. Og jeg må sige, at selv om høringer og høringssvar selvfølgelig er væsentlige og i forbindelse med udarbejdelsen af lovgivning har stor betydning, så er det naturligvis i sidste ende den minister, der fremsætter et lovforslag, der påtager sig et ansvar, og det er Folketinget, som vedtager det eller forkaster det, og som også vedtager og tager stilling til eventuelle ændringsforslag.

Den adgang benyttede Socialdemokratiet og SF sig ikke af i denne sag til trods for, at den vedrørte forbrugernes forhold. Det er det, jeg synes er skuffende. Til gengæld er jeg glad for, at andre turde tage et medansvar i modsætning til Socialdemokratiet og SF.

Lissa Mathiasen (S):

Først vil jeg gerne meget klart afvise den misforståelse, som hr. Knud Lind gav grundlag til. Jeg har ikke på noget tidspunkt lagt ansvaret for denne sag på embedsmændene. Ansvar er justitsministerens, helt klart.

Men jeg kunne godt tænke mig for det første at stille hr. Knud Lind det spørgsmål – hvis hr. Knud Lind har tid til at høre det – om hr. Knud Lind er tryk ved den måde, hvorpå der er kommet kritik. Er hr. Glistrup tryk ved den teknisk-juridiske del i det her forslag? Er den tryghed til stede? De spørgsmål vil jeg godt have besvaret.

Så vil jeg godt sige til justitsministerens bemærkninger om, at vi har haft 6-7 måneder, at lovforslaget var til første behandling den 28. november 1989. Hen i januar fik vi høringssvarene tilsendt udvalget. Der blev stillet et spørgsmål til ministeren på baggrund af den sønderlemmende kritik, der var gennemgående i alle høringssvarene. Og den 6. april modtog vi så først de 40 ændringsforslag. Jeg har svært ved at finde de 6-7 måneder fra den 6. april. Efter den 6. april har vi faktisk forsøgt at agere, forsøgt at få ministeren i tale.

Jeg beklager dybt det forløb, der har været siden den 6. april. Jeg vil sige det sådan, at jeg ikke håber, at vi på noget tidspunkt fremover skal opleve en lignende situation, som vi har været udsat for i Retsudvalget, hvor der pludselig, efter at lovforslaget havde været taget tilbage, blev skabt tvivl om – for ikke at sige, at det rent faktisk fra formandens side pludselig blev benægtet – at vi har stillet spørgsmålet.

Umiddelbart efter den 6. april, hvor vi fik ændringsforslagene, stillede vi spørgsmål og bad om at få en kommentar henholdsvis fra Vestre Landsret og fra Københavns Byret. Og vi fik et svar fra formanden for udvalget, der lød: Det vil man ikke. Nu bliver det pludselig nægtet, at det spørgsmål er stillet. Det er en underlig situation at være i. Det gør ikke tingene nemmere.

Jeg har ikke på noget tidspunkt – hverken ved andenbehandlingen, i onsdags, da vi havde første del af tredjebehandlingen, eller i dag – hæftet mig ved det, som der fra flere sider er blevet udtryk ønske om, nemlig at lovforslaget burde være delt i tre. Jeg synes heller ikke, det er rimeligt, når justitsministeren bliver ved med at henvise til det, som om det er det, kritikken går på.

Vi har jo fået høringssvar fra Københavns Byret, og vi har også fået det fra andre steder, hvor man i en bisætning siger, at man godt vil henstille, at ministeriet tager spørgsmålet om valg af en mere hensigtsmæssig lovgivningsmodel op til overvejelse og herunder altså spørgsmålet om at dele lovforslaget i tre, men hvor man netop gør opmærksom på som det afgørende, at lovforslaget er behæftet med en lang række mangler og fejl, som gør det uegnet til vedtagelse.

Det synes vi egentlig er en alvorlig kritik, og vi synes, det er så alvorlig en kritik, at jeg godt vil sige, at vi fra Socialdemokratiets side har respekt for det, når dommerstanden siger: duer ikke! Vi ønsker også på denne baggrund at tilkendegive, at vi fortsat ønsker respekt om dette hus, men Socialdemokratiet vil også godt melde klart ud, at vi har respekt for det, når dommerstanden kommer med en sådan kommentar, som vi har fået i denne sammenhæng.

Det er den respekt, vi efterlyser hos justitsministeren og hos et flertal.